

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku H. Sp. z o.o. z siedzibą w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
z udziałem zainteresowanego P. K., M. K.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym i wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 marca 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę
240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 16 października 2019 r., sygn. akt III AUa (...) na skutek apelacji
Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P., zmienił zaskarżony wyrok
Sądu Okręgowego w P. z 28 marca 2018 r., sygn. akt VIII U (...) w jego punkcie 1 i
oddalił odwołanie płatnika składek H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z
siedzibą w P. od dwóch decyzji organu rentowego z dnia 13 lutego 2017 r.
stwierdzających, że zainteresowani P. K. i M. K., jako osoby wykonujące pracę w
charakterze zleceniobiorców u płatnika składek podlegają w okresach wskazanych

w decyzjach obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym i określających podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i ubezpieczenie zdrowotne.

Płatnik składek zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną zarzucając naruszenie: 1) art. 382 oraz art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nieprawidłową konstrukcję treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, tak iż przywołując w całości ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz nie podnosząc żadnych argumentów mogących świadczyć o zmianie ustaleń faktycznych lub uzasadniających taką zmianę, Sąd Apelacyjny podniósł w materialnoprawnej części uzasadnienia twierdzenia co do faktów nieznajdujące uzasadnienia w stanie faktycznym przyjętym przez Sąd Okręgowy, w całości przytoczonymi przez Sąd Apelacyjny, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy; 2) art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423) w związku z art. 750 k.c. w związku z art. 734 § 1 oraz art. 627 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie, ponieważ Sąd Apelacyjny dokonując subsumcji stanu faktycznego podniósł inne twierdzenia odnośnie faktów niż te, które wynikają ze stanu faktycznego opisanego na początku uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co w konsekwencji sprawiło, że cechy przypisywane przez Sąd Apelacyjny spornej umowie nie były zgodne ze stanem faktycznym określonym przez Sąd Okręgowy i powtórzonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku; 3) art. 750, art. 734 § 1 oraz art. 627 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na błędnym scharakteryzowaniu przez Sąd Apelacyjny umowy o dzieło (art. 627 i nast. k.c.), przypisując (częściowo) temu rodzajowi umów cywilnych cechy, które są sprzeczne z istotą tej umowy, zaś wywody Sądu w odniesieniu do cech tego rodzaju umowy są wewnętrznie sprzeczne, co dotyczy błędnego przyjęcia, jakoby wymogiem wykonywania jakiejkolwiek umowy o dzieło było posiadanie ściśle określonych kwalifikacji lub wykształcenia, co miałoby odróżniać tę umowę od umowy o świadczenie usług (o której mowa w art. 750 k.c.), jak też błędnej interpretacji przepisów o umowie o dzieło w kontekście sformułowania o „czynnościach powtarzających się”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na ewidentny błąd subsumcji, polegający na powołaniu w części materialnoprawnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku okoliczności niedotyczących przedmiotowej sprawy, rażąco i oczywiście sprzecznych z wcześniej opisanym (w tym samym uzasadnieniu) stanem faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2010 r., I PK 193/09), ewentualnie z uwagi na sprzeczne z wcześniej opisanym stanem faktycznym sprawy stwierdzenia Sądu Apelacyjnego, które stanowiły zmianę ustaleń faktycznych, a tym samym rażącą i oczywistą obrazę przepisów postępowania z uwagi na dokonanie takiej zmiany bez jakiegokolwiek odniesienia się do dowodów oraz bez jakiegokolwiek uzasadnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 września 2014 r., III PK 2/14). Skarżący wskazał również na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, odnoszących się do wykładni art. 627 k.c. w kontekście formułowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymogu precyzyjnego określenia przedmiotu umowy o dzieło, przez wskazanie, czy warunkiem zakwalifikowania danej umowy, jako umowy o dzieło jest określenie konkretnych cech (parametrów) planowanego dzieła w tekście zawieranej przez strony umowy, czy też kwalifikacja taka jest prawidłowa również w sytuacji, gdy co prawda sam tekst umowy w sposób bardzo ogólny określa przedmiot umowy, ale jej zakres, jak i parametry planowanego do osiągnięcia efektu wynikają z innych okoliczności sprawy, w tym czynności faktycznych stron umownych, objętych ich porozumieniem (np. wyznaczenie zakresu dzieła w terenie) lub dokumentów objętych wiedzą stron, choć nie stanowiących załączników do umowy (np. dokumenty projektowe lub przetargowe inwestora).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie i zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę przez uchylenie punktów 1-3 oraz oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania przed Sądem Apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu, a także kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powiązał z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego powyżej przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze -

przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Wykładnia art. 627 k.c. w kontekście formułowanego wymogu precyzyjnego określenia przedmiotu umowy o dzieło, przez wskazanie, czy warunkiem zakwalifikowania danej umowy, jako umowy o dzieło jest określenie konkretnych cech (parametrów) planowanego dzieła w tekście zawieranej przez strony umowy, czy też kwalifikacja taka jest prawidłowa również w sytuacji, gdy, co prawda sam tekst umowy w sposób bardzo ogólny określa przedmiot umowy, ale jej zakres, jak i parametry planowanego do osiągnięcia efektu wynikają z innych okoliczności sprawy, nie budzi rozbieżności w orzecznictwie. W wyroku z 27 lutego 2020 r., III UK 392/18 (niepublikowanym), Sąd Najwyższy po raz kolejny przypomniał, że zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Niezbędnym elementem umowy o dzieło jako umowy o pewien określony rezultat pracy ludzkiej (wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2003 r., II CKN 269/01, OSNC 2004 nr 4, poz. 142) jest to, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu (wyroki Sądu Najwyższego: z 3 października 2013 r., II UK 103/13, LEX nr 1455433; z 22 listopada 2018 r., II UK 362/17, LEX nr 2580537). Rezultat ten musi być z góry określony w umowie, obiektywnie osiągalny i pewny (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2013 r., I CSK 403/12, LEX nr 1341643; z 12 sierpnia 2015 r., I UK 389/14, LEX nr 1816587; z 22 listopada 2018 r., II UK 362/17, LEX nr 2580537). Nie jest możliwe poddania dzieła sprawdzeniu na istnienie wad fizycznych, jeżeli strony nie określiły w umowie cech i parametrów indywidualizujących dzieło (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 stycznia 2020 r., II GSK 3037/17, LEX nr 2773573). Dlatego, jeżeli konkretny temat wykładu nie jest znany zarówno w momencie zawierania umów, jak i w trakcie ich

realizacji, to nie zostaje oznaczony rezultat tych umów a umowa o wygłoszenie wykładu jest umową o świadczenie usług, a nie umową o dzieło (wyrok Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I UK 75/18, LEX nr 2665301). Ponadto powstałe dzieło musi przybrać określoną postać w świecie zjawisk zewnętrznych, musi istnieć w postaci postrzegalnej, pozwalającej nie tylko odróżnić je od innych przedmiotów, ale i uchwycić istotę osiągniętego rezultatu. Dzieło jest przy tym wytworem, który w momencie zawierania umowy nie istnieje, jednak jest w niej z góry przewidziany i określony w sposób wskazujący na jego indywidualne cechy. Wykonanie dzieła najczęściej przybiera postać wytworzenia rzeczy ale może także polegać na dokonaniu zmian w rzeczy już istniejącej, jej naprawieniu, przerobieniu lub uzupełnieniu albo na rozbudowie rzeczy, połączeniu z innymi rzeczami, dodaniu części składowych lub przynależności (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 czerwca 1976 r., II CR 193/76, OSPIKA 1976 nr 11-12, poz. 194; z 12 lipca 1979 r., II CR 213/79, OSNCP 1980 nr 3, poz. 51; z 20 maja 1986 r., III CRN 82/86, OSNCP 1987 nr 8, poz. 125; z 27 maja 1983 r., I CR 134/83, OSPIKA 1984 nr 4, poz. 84, z glosą A. Szpunara i z 25 listopada 2004 r., V CK 235/04, LEX nr 148150). Dzieło nie musi być czymś nowatorskim i niewystępującym jeszcze na rynku, jednak powinno posiadać charakterystyczne, wynikające z umowy cechy, umożliwiające zbadanie, czy zostało wykonane prawidłowo i zgodnie z indywidualnymi wymaganiami bądźż upodobaniami zamawiającego (wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., II UK 577/17, LEX nr 2642735). Rezultatem umowy o dzieło, nieucieleśnionym w rzeczy, nie jest czynność, a jedynie jej wynik (wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2018 r., III UK 67/17, LEX nr 2497580).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego uszczegóławiającym powyższe przyjęto, że umową o dzieło nie jest: 1) umowa, której przedmiotem jest wykonywanie we współpracy z innymi osobami czynności (np. spawania, montowania, szlifowania) prowadzących do stworzenia zamkniętej pod względem konstrukcyjnym całości (np. statku), która stanowi indywidualnie określony i samoistny rezultat tych wspólnych czynności (wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2019 r., III UK 62/18, OSNP 2019 nr 11, poz. 137); 2) umowa o korektę lub redakcję tekstu polegająca tylko na poprawianiu błędów interpunkcyjnych, ortograficznych, stylistycznych i merytorycznych bez prawa do ostatecznej decyzji o jakichkolwiek zmianach tekstu

(wyrok Sądu Najwyższego z 21 lutego 2019 r., II UK 589/17, OSNP 2019 nr 11, poz. 134); 3) prace polegające na pilnowaniu i strzeżeniu obiektów (w tym wydawanie kluczy, otwieranie bramy), nie prowadzą do powstania obiektywnie istniejącego dzieła (wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 2016 r., I UK 446/15, OSNP 2018 nr 1, poz. 18); 4) umowa o wykonanie posadzki o określonej jedynie powierzchni (wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 2018 r., I UK 260/17, OSNP 2019 nr 5, poz. 59); 5) umowa o pakowanie warzyw do słoików (wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2017 r., I UK 269/17, LEX nr 2549205); 6) umowa zlecająca naprawienie elementu w wysokospecjalistycznym urządzeniu, stanowiącym system połączonych wzajemnie części w ujęciu fizycznym i funkcjonalnym (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 2018 r., III UK 176/17, LEX nr 2578188); usługi saperskie polegające na oczyszczaniu kolejnych obszarów leśnych z przedmiotów pochodzenia wojskowego oraz na ich identyfikacji i składowaniu w wyznaczonych miejscach (wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2019 r., II UK 79/18, LEX nr 2767635); wykonanie robót malarskich (wyrok Sądu Najwyższego z 21 marca 2019 r., II UK 554/17, LEX nr 2638582); wykonywanie pewnych elementów prac budowlanych lub remontowych w grupach o zmiennym składzie, składających się w części z osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, a w części na podstawie umów o dzieło pod nadzorem kierownika, wyznaczonego przez pracodawcę (wyrok z 10 stycznia 2017 r., II UK 518/15, LEX nr 2209108). W wyroku z 2 października 2018 r., I UK 260/17, Sąd Najwyższy skonstatował, że ogólne określenie w umowie, że jej przedmiotem jest wykonanie czynności składających się na złożony proces technologiczny (np. wykonanie posadzki), bez doprecyzowania cech ostatecznego efektu realizowanych prac (np. przez odesłanie do projektu wykonawczego w zakresie właściwości, parametrów), wskazuje, że wykonujący te prace nie ponosi odpowiedzialności za ich rezultat rozumiany jako wykonanie dzieła zgodnie z zaprojektowanymi warunkami techniczno-technologicznymi. Z kolei w wyroku z 21 lutego 2017 r., I UK 123/16 (LEX nr 2269195), wskazano, że wyznaczenie ścisłej granicy między umową o dzieło a umową zlecenia (o świadczenie usług) nie jest łatwe, stąd niezbędne jest posłużenie się odpowiednimi kryteriami dyferencyjnymi. Jednym z nich jest możliwość poddania umówionego rezultatu (dzieła) sprawdzianowi na istnienie wad

fizycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 2000 r., OSNC 2001 nr 4, poz. 63). Taki sprawdzian jest niemożliwy do przeprowadzenia, gdy strony nie określiły w umowie cech i parametrów indywidualizujących dzieło. Wówczas brak kryteriów określających wynik (wytwór) umowy pożądaną przez zamawiającego prowadzi do wniosku, że przedmiotem zamówienia jest wykonanie określonych czynności, a nie ich efekt (rezultat). Podkreśla się, że czynności stanowiące przedmiot umowy o świadczenie usług prowadzą do wystąpienia określonych skutków, gdyż każda czynność człowieka rodzi następstwa i prowadzi do zmiany rzeczywistości. Tak więc wynikiem umowy o świadczenie usług jest również określony rezultat, tyle tylko, że nie stanowi on elementu istotnego tej więzi prawnej, jak ma to miejsce w przypadku umowy o dzieło.

Sumując powyższe w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, które uzasadniałoby przyjęcie skargi do rozpoznania.

Odnosnie zaś do powołanej przesłanki „oczywistego uzasadnienia” skargi kasacyjnej, należy zauważyć, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006 nr 7-8, 135 czy z

24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860 czy z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419). Ponadto zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Tymczasem skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazuje jakiegokolwiek przepisu prawa, którego naruszenie miałyby postać kwalifikowaną. Argumentacja wniosku w tym zakresie sprowadza się do twierdzenia, że Sąd Apelacyjny poddawał ocenie inną umowę niż będąca przedmiotem niniejszego postępowania i dlatego w podstawach skargi zostały zgłoszone zarzuty naruszenia przepisów postępowania w tym zakresie. Z twierdzeniem takim nie sposób się zgodzić bowiem mimo iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie w pełni jest klarowne, to jednak ocenie przez Sąd Apelacyjny poddawana jest umowa o „wyczyszczenie kanału ul. (...) w O.”, zaś - jak już zaznaczono w rozważaniach dokonanych powyżej - podstawy kasacyjne stanowią odrębny element skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują ani nie uzupełniają podstawy przedsądu. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidulany interes skarżącego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. O ile zasadne podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, to w przypadku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi, czyli samodzielne (odrębne od podstaw kasacyjnych) wskazanie i wykazanie we wniosku naruszenia przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok, jest oczywiście wadliwy i dlatego

skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2020 r., I UK 250/19, LEX nr 3029692).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 k.p.c.